

In een diep, donker hol aan de rand van het bos zat het oude, grijze konijn Horatio zich in een grote, versleten leunstoel te warmen bij het vuur. Plotseling hoorde hij bladeren ritselen en het geluid van poten. Hij legde zijn boek neer, ging rechtop zitten en spitste zijn oren.

Horatio was bejaard, en het enige wat er nog van zijn linkerachterpoot over was, was een stompje. Maar horen kon hij nog als de beste. Aandachtig luisterde hij naar de pootstappen, die steeds dichterbij kwamen. Zijn hart ging sneller kloppen. Hij

draaide aan het handvat van zijn wandelstok en haalde een klein zwaard tevoorschijn, dat flikkerde in het schemerlicht.

Als je als konijn hebt moeten rennen voor je leven, slaap je nooit meer rustig. ‘Wie is daar?’ vroeg hij, terwijl hij over het gebarsten montuur van zijn bril heen keek. Zijn stem klonk vreemd genoeg nogal bars, eerder als het gegrom van een hond dan het geknor van een konijn.

‘Ik ben het, Shylo Vlasstaart,’ antwoordde een zachte stem zenuwachtig. In de deuropening stampte Shylo zachtjes met zijn achterpoot op de grond, wat beleefde konijnen doen als ze ergens aankomen, en hij trok met zijn neus.

Horatio ontspande zich en liet het zwaard weer in zijn wandelstok glijden. ‘Kom binnen, kleine Shylo Vlasstaart,’ zei hij. Maar het magere konijntje aarzelde. Ook al was hij nu al meer dan tien keer bij Horatio op bezoek geweest, de oude ram bleef angstaanjagend om te zien.

‘Niet bang zijn! Ben je teruggekomen om nog meer verhalen over de Oude Wereld te horen?’ knorde Horatio met een glimlach. In zijn mond was een afgebroken gele tand te zien.

'Ja,' antwoordde Shylo, en hij hupte de halfdonkere kamer in. Horatio keek naar Shylo's smalle schouders, magere lijf en het rode ooglapje dat hij droeg om zijn loensende oog te corrigeren. Hij had nog nooit zo'n zwak en schriël konijn gezien als Shylo.

Horatio wist dat schijn kon bedriegen. Was hij zelf ook niet ooit zo zwak en schriël geweest? En had hij daarna niet een heleboel bereikt?

Hij moest glimlachen om het lef van het konijntje. De leiders van de konijnenburcht hadden hun inwoners namelijk verboden zo dicht bij de boerderij te komen. En daarnaast was het absoluut verboden om op bezoek te gaan bij Horatio.

Toen Horatio jaren geleden naar deze streek was gekomen, waren zijn lichaam en geest gebroken. Bovendien had hij een rare manier van doen, want hij behoorde tot een heel ander konijnenras. Daarom hadden de andere konijnen hem verboden in hun holen te komen. Hij was gedwongen geweest aan de andere kant van het bos een hol te graven, een klein stukje van de boerderij vandaan die in de vallei lag.

Ja, angst voor vreemden was afschuwelijk. Maar hoe bang Shylo in het begin ook was geweest, zijn nieuwsgierigheid won het blijkbaar van zijn angst. En die nieuwsgierigheid had het kleine konijn de weg gewezen naar Horatio's hol. Hij was er telkens naar teruggekomen.

'Waar denkt je moeder dat je deze keer bent?' vroeg Horatio.

'Ik zei dat ik knollen ging opgraven,' antwoordde Shylo. Een van zijn oren knikte over zijn voorhoofd van schaamte, want het was wel een erg slechte smoes.

'Nou, niemand zal je in dit deel van het bos vinden. Dat is zeker.'

Met een trillende poot waar altijd verband om zat, wees Horatio naar de voorraadkast. 'Daarin staat een zak knollen. Ik kan je niet met lege handen naar huis sturen. Je weet dat je flink in de problemen kunt komen als je mij bezoekt.'

'Mijn moeder zegt dat u...' Shylo aarzelde, want wat zijn moeder over Horatio had gezegd was niet erg beleefd.

Horatio maakte de zin voor hem af. 'Dat ik gek ben?' Hij grinnikte en begon hard te hoesten. 'Ik weet wel wat ze zeggen. Dat

ik ze niet meer allemaal op een rijtje heb. Dat als mijn vijanden me hier vinden, iedereen groot gevaar zal lopen. Angst komt voort uit onwetendheid, Shylo Vlasstaart. Dat mag je nooit vergeten. Jullie leiders weten niet beter.'

Shylo staaarde naar het lange litteken op de wang van de oude ram, naar zijn linkeroor, dat eruitzag alsof het er bijna helemaal was afgebeten, naar de poot met het verband eromheen en het lelijke stompje van zijn ontbrekende, vierde poot. Hij begreep wel waarom andere konijnen bang waren voor die gekke Horatio. Het oude konijn zag eruit alsof hij had gevochten met Tobias, de boerderijkat, en het gevecht had gewonnen. Maar Shylo was er toevallig achter gekomen dat de verminkte ram eigenlijk heel zachtaardig was, als je hem beter leerde kennen.

Horatio zette zijn bril af. 'Ga zitten, Shylo. Waar zijn we de vorige keer gebleven?'

Shylo liep naar de boekenkast, haalde een groot, zwaar boek van de plank en liep er op wankele poten mee naar Horatio. Hij ging op een kruk naast de oude ram zitten en schoof het met spinrag bedekte boek op zijn knie.

'De opkomst en ondergang van het grote Konijnenrijk,' las Horatio de titel hardop voor.

'U vertelde me over het grote Konijnenrijk,' knorde Shylo enthousiast. 'Toen de Grote Konijnen van Engeland over het grootste deel van de Konijnenwereld heersten. In die tijd werd bijna de hele mensenwereld geregeerd door het grote Britse Rijk. "Zo boven, zo beneden," zei u volgens mij. Beide rijken vielen...'

Horatio onderbrak hem. 'Ja, de Britten verloren veel van de landen die ze in verre gebieden hadden veroverd. En met de Grote Konijnen gebeurde hetzelfde. Nu is Amerika het machtigste land in de mensenwereld en zijn de Amerikaanse konijnen het machtigst in de konijnenwereld. Maar laten we teruggaan naar het begin. Vertel me eens over de eed die lang geleden is afgelegd om de Britse koninklijke familie te beschermen. Vertel me over die groep elitekonijnen.'

Shylo's oog glom van opwinding. 'Vele honderden jaren geleden, toen koning Arthur over Engeland heerste, verkondigde hij dat konijnenpasta het lievelingsgerecht van het land moest

zijn. Maar zijn neefje van zeven, prins Mordred, hield van konijnen. Hij knielde neer voor het hele hof en smeekte zijn oom van gedachten te veranderen.

Koning Arthur was een wijze koning, die heel veel van Mordred hield. Nadat hij er even over had nagedacht, besloot hij dat rundvleespastei het lievelingsgerecht moest worden. Duizenden konijnenlevens waren gered, en rundvleespastei werd inderdaad het lievelingseten van de Britten. De slimsten en moedigsten van alle konijnen wilden prins Mordred bedanken, en dus legden ze de eed af dat ze de koninklijke familie van Engeland zouden dienen. Ze bouwden een konijnenburcht onder het kasteel in Camelot en noemden zich de Konijnen van de Ronde Tafel.'

'En precies op het moment dat koning Arthur de konijnen bevrijdde van de Vloek van de Konijnenpastei, gebeurde er iets magisch, hè, Shylo?' zei Horatio. 'Kinderen, maar dan ook echt alleen kinderen, kregen de gave die heel bijzondere konijnen te kunnen zien. Het is een gave die mensen alleen in hun jeugd hebben. Zodra ze ouder worden, verliezen ze dat magische en zien ze alleen nog gewone konijnen, zoals iedereen.'

Shylo knikte. Hij stond te popelen om verder te gaan. ‘Vele honderden jaren later, toen de koninklijke familie naar Londen verhuisde, werden de Konijnen van de Ronde Tafel de Koninklijke Konijnen van Londen. Ze bouwden een enorme konijnenburcht onder Buckingham Palace en bleven hun eed trouw.’

‘Jazeker,’ onderbrak Horatio hem, ‘en dat zullen ze altijd blijven doen. Want zonder die moedige ridders zouden de koningen en koninginnen van Engeland niet eens meer bestaan. Ze hebben er geen idee van hoe hard de Koninklijke Konijnen hebben gewerkt om hen tegen gevaar te beschermen.’

Shylo’s enige zichtbare oog glom, zo geboeid was hij. ‘U zou me nog vertellen over de honden. De Meute.’

Nu keek Horatio ineens heel ernstig. Zijn ogen fonkelden als messen in het maanlicht. Als zijn broers en zussen het oude konijn nu konden zien, dacht Shylo, dan zouden ze flauwvallen van angst.

De oude ram poetste zijn bril met een zakdoek. ‘De Meute...’ zei hij, en zijn grauw klonk als krakend ijs. ‘Eén enkel konijn is

levend uit de Kennel gekomen,' zei hij somber. 'Eén slimme ram. Het scheelde maar een paar seconden of hij was ook dood geweest. Maar dat is een ander verhaal. De anderen? Bontvellen aan haken. Tientallen. Kommen vol konijnenstaarten, schalen vol konijnenpoten. En de geur...'

Shylo sperde zijn neusgaten open van afkeer. Hij dacht aan de walgelijkste geur die hij kende, die van de rottende duif die Tobias had gedood. In de Kennel stonk het vast nog veel erger. Zijn gezicht betrok bij de gedachte, want hij had een heel gevoelige neus.

Horatio zette zijn bril weer op. Achter de glazen zagen zijn ogen er groot en bloeddoorlopen uit. 'Die honden kunnen met één beet het hart van een konijn uit zijn lijf rukken,' zei hij grimmig. Shylo's knieën knikten. 'In de bossen hier loop je gevaar door jagende vossen en torenvalken, op de weg door tractoren en terreinwagens, en ook op de boerderij is het niet veilig. Daar loert Tobias op ons en zit boer Ploegman met zijn geweer achter ons aan om ons in zijn stoofpot te kunnen stoppen.'

Shylo rilde bij die woorden, want zijn vader was door dat geweer gedood toen Shylo nog een klein konijntje was. Sindsdien was hij altijd bang geweest voor boer Ploegman.

‘Maar geloof me,’ ging Horatio door, ‘als er iets is waar konijnen bang voor zijn, dan zijn het de honden van de Meute, met hun scherpe gele tanden.’

Plotseling was Shylo bang. Horatio had het eerst over het verleden gehad, en nu praatte hij ineens over het heden. De Koninklijke Konijnen van Londen en de Meute waren toch zeker iets van heel lang geleden? ‘Ze bestaan toch niet meer, die honden? Nee, toch?’ piepte hij.

Horatio zag dat hij het konijntje bang had gemaakt, en daar had hij spijt van. ‘Volgens mij is het tijd om naar huis te gaan, Shylo.’ Hij gaf hem een klopje op zijn poot. ‘Ik heb nog wat kranten voor je. Konijnen lezen tegenwoordig zo weinig. En juist door te lezen word je wijzer.’

Hij gaf Shylo een stapel verkreukelde kranten en keek hem met een scheve grijns aan. ‘Ik heb ze van de boerderij gestolen. Die Tobias is een lastpost. Kijk maar uit voor hem.’

